

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

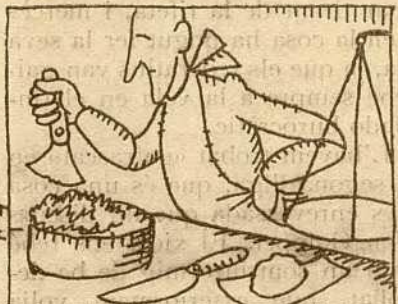
ANY II — NUM. 11
BARCELONA, 1.ª DE FEBRER DE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

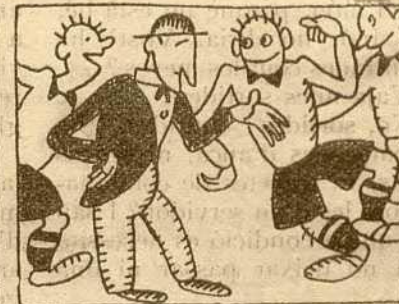
Auca seria y convincente de Matas, el presidente

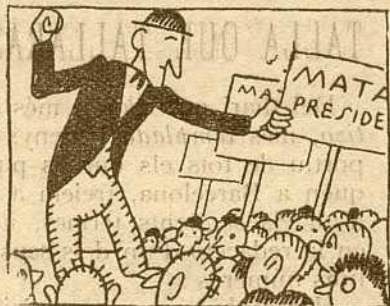
Nació Matas entre gomas,
y siendo un tapón de balsa
ya no estaba para bromas.

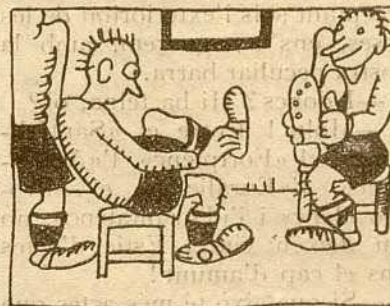
Ya desde su edad remota
en el «Universitari»
comenzó a picar pelota.

Y aun que eran fuerza patatas,
ya socio del «Barcelona»
se empecscó el equipo «Matas».

El «Europa», diligente,
vió que puginaba pafias,
y lo hizo presidente.

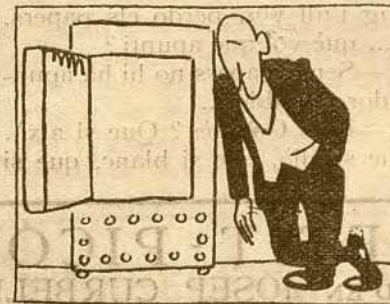
Como es un trozo de pan,
los «ases» en sus talleres
todos cobrando ahora están.

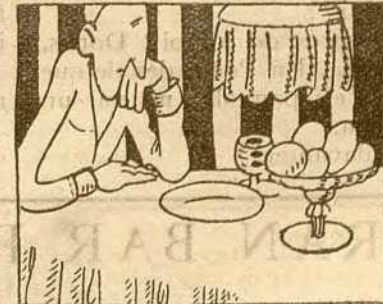
Y está casi bien chiflado
detrás de Bordoy, Alcázar,
Juliá, Cros y Pelao.

Al Comité sus afanes
dedica, y ya la cabeza
tiene como tres cuartanes.

No le gusta hacer el caca,
y de todo este tinglado
tan sólo disgustos saca.

Y el día que le han pegado
a su equipo una «tunyina»,
no cena, de enrabado.

INTERVIUS CAMELISTIQUES

EN SAMITIER

Quan vàrem veure en Sami, estàvem mig adormits. Eren les quatre de la matinada. Fem aquesta salvetat per dues raons: la primera, perquè ens rota ferla, i la segona, perquè no responem ben bé de què sigui això el que va dir-nos.

I, un cop feta l'advertència, amunt, que fa pujada.

—Qui és el jugador espanyol millor?—vàrem preguntar-li.

—Jo.

—Carai!

—Sí, senyor. I no dic el millor del món, perquè no està bé, que, sinó, ho diria. Vostè ha vist entrades com les meves?

—Vaja unes sortides!

—No, sortides: entrades. I ha vist patacades d'anca, ni braços estirats, ni travetes de combinació, com les d'un servidor? I sap vostè quina condició es necessita per a no deixar passar ni una rata?

—Cap.

—Com, que cap? Moltes!

—Vull dir, què es necessita dominar el joc de cap.

—De cap, de peus, de mans i de ronyó. Sóc l'únic, vaja!

—I no pensa canviar de club?

—Home! Ja em camelen, ja... Però, no ho toquem això. No m'agrada parlar d'interessos.

—Quin porter és el millor?

—En... Zamora, malgrat haver-nos fet el salt. Però... mentre hi ha vida, hi ha esperança.

—I defensa?

—L'Hermíno. Ja ho sap en Gamper. Veurem...

—I mig?

—Després de jo, oi? Doncs, en Meana. En Peña, des de que és de l'«Espanyol», no val un cap-i-cua.

—I davanters?

—Els nostres... Si d'acàs, possem-hi l'Spencer!

—I ara!

—Veurà. Jo m'entenc, sap? I l'Spencer és un bon noi... M'entén?...

I no em recordo de res més. Segurament vaig quedar adormit.

L'ARÉVALO

Qui no el coneix? Obsequios, amable, acarmelat, complet com un llençol de talla i mitja, trobà a la Federació un reconet on anar tirant de la rifeta, i mercès a ell la cosa ha pogut fer la seva via, ja que els federatius van gairebé sempre a la vela en el tinglado burocràtic.

L'havem trobat «enfrascat» en la segona lliga, que és una cosa més enrevessada que un discurs d'en Gamper. El xicot ens rebé amb un somriure mig de be degollat, que exteriorment volia dir: «Molt de gust en veure-us», i interiorment: «Què voldrà, ara, aquest llaunà?» Però nosaltres, acceptant sols l'exterioritat de les coses, ens assegüem, amb la nostra peculiar barra.

—I doncs? Hi ha feina, oi?

—Molta! Entre el «Santfeliuenc», el «Fortpienc», l'«Andreuenc», l'«Euralienc», el «Provençalenc» i l'«Hospitalenc», no em deixen viure. Estic d'actes fins el cap d'amunt!

—Si que això té més actes que una funció de verbena!

—Després els de primera, que estan carregats de llesques. Si no faig l'ull viu, perdo els papers, i..., què vol que apunti?

—Sense papers no hi ha apuntador possible...

—I els Comitès? Que si això, que si allò, que si blanc, que si

negre, que si tomba, que gira...; m'entens, oi?

—No parlis més! I què n'opines de la dallonses del Provincial?

—Res. Sóc persona manada. Sempre tenen raó. Els ganyips, saps?

—I d'en Salvà?

—Home, et diré. A primer cop d'ull, sembla ferreny, però... un tros de pa.

—Es tou?

—Qui, en Salvà?

—No. Em refereixo al símil alimentici. I què n'opines del cas d'en Zamora?

—Jo? I ara! Que et creus que m'he venut el panis? Deixa'm revisar aquesta acta del «Gladiador»!...

I vet aquí com l'Arévalo, antic jugador d'aquell «Espanyol» d'altres temps, resulta més impenetrable que el Banc d'Espanya... Fa bé; al fi i al cap, paguen més el silenci que lo altre.

TALLA QUE TALLARAS...

Del diari més chulo, més castizo, més templado i menys deportiu de tots els que es publiquen a Barcelona, treiem a cop d'ull els següents termes, usats en la redacció d'un dels seus últims números:

Hidrofobia, inocular su virus, execrables, canalla, canallas, canallesco, vomitan, malnacido, indignación, vergüenza, deseo bastardo, caciquismo odioso, reptil venenoso y cojitranco, baqalao pútrido, viscoso R..., cap i cul, difamadores, odio ruin, siniestro Salvá, cochina perra i bazofia.

Els que escriuen això, deuen

GRAN BAR PETIT-PICÓN

D'EN JOSEP CURBELLÀ

RONDA DE SANT ANTONI, NÚMERO 36

EL BAR PREFERIT DE TOT EL JOVENT ESPORTIU I BARRILAIRES. OBERT TOTA LA NIT. — APERITIUS I LLICORS DE TOTES MARQUES

patir de la melsa i han d'ésser molt *castizos* i molt *templados*, i, com diem, han confós l'esport amb els mitings de cantonada.

De la imparcial *Gaceta Sportiva*, en una novel·la deportiva que ve publicant en castellà, i en la qual inclou aquestes pinzellades de català d'anar per casa..., però d'anar per casa en calçotets, amb rota confiança:

«¿A ont vas, nay? ¿Vols que vagó en tu?»

Carlitos se había acercado a ella y la había dicho.

—Tine d'enrounar en tu, Nuri.

—¿En mi, dices?

—Sí, en tu. Después de sopar téspero a la bora de la teva casa.

(*Se continuará.*)

Que es continuarà, dices? No! Per Déu, no continúes así, Agapito!...

De *El Mundo Deportivo*:

«...para presentar a última hora un «once» constituido al buen tun-tun y sin pizca de entusiasmo efectivo.»

Això del «buen tun-tun» amb guió i tot, ho diuen les minyones. Els que escriuen han de dir «bultum tuum», que és el que ens ensenya la Santa Mare Església! Al tanto, intel·lectuals deportius!

De l'A. B. C., el diari més ben informat (¡que te crees tu eso!) d'Espanya, Europa, Assia, Africa, Amèrica i Oceania, fa vuit dies:

«En el partido jugado el domingo en Barcelona entre el Español y el Sabadell, ganó éste por dos tantos a uno. Y en el jugado entre el Avenc y el Europa, perdió éste por siete a cero.»

Treient que no es va jugar a Barcelona, que no va jugar

l'«Espanyol» amb el «Sabadell», i que aquest no va guanyar per dos a zero; que l'«Europa» tampoc va jugar amb l'«Avenc» i que aquell tampoc va perdre, per lo demés la notícia està molt bé!

Lloguem aquest corresposnal per hores... com els carretons.

BOXA

L'«Iris» esdevindrà aviat una penya d'amics, que en lloc d'aplegar-se a l'entorn d'una taula de qualsevol cafè, ho faran al voltant del «ring» i en veu alta comentaran les seves impressions, campetxanos i encantats de la vida.

—Noi, ahir no eres a la Borsa!—dirà un, amb crits eixordadors, dirigint-se a un altre situat a la banda oposada.

—No vaig pogueeeeer!!... Va sortir-me un brià al clatell i me'l varen tenir d'obrir.

La sala de l'«Iris» així acabarà de pendre el caràcter de cosa habitual, i nosaltres compareixerem encisats, lo mateix si es tracta de presenciar un combat de boxa, com de veure una juguesca de qui té el cap més gros.

Aleshores, quan un boxejador de la talla d'en Sancho vegi que van mal dades, no inventarà pretextos de mal gust i es girarà de cara a nosaltres i ens dirà:

—Senyors, amb franquesa. Si segueixo, me la carregaré; així és que dec confessar-los-hi que m'ha entrat una miqueta de canguelo. Que s'hi conservin, que jo me n'aniré de parranda amb els vint durets que m'acaben de dar.

Això seria molt més noble i estalviaria als temperaments impressionables el patir d'esperit veient un home amb les mans entre cames, revolcant-se amb gestos de dolor.

EL «CAPITAN»

—Perdoni, però no puc acabar el partit, perquè tinc d'assistir un malalt.

—No s'esveri, que m'arribo a clavar quatre xuts i ja torno.

En els combats entre un local i un de fora, com el que tingué lloc entre en Cañizares i en Gay, es procuraria, primer, que un dels dos prengués la nacionalitat de l'altre, i com a bons germans ens fessin la vetllada agradable, sense empentes ni crits.

Quedem, doncs, que així ho farem.

PLA BOQUERIA, 6 (RAMBLA),
PLAÇA DE SANTA ANNA, 20
JAUME I, NUM. 17

SOMBRERERIA RIUS

TAPINERIA, 62
SANT PAU, NUM. 30
MAGATZEM GENERAL

PREUS DE FÀBRICA. — Venda directa de fàbrica al consumidor. La casa millor assortida. — Dipòsit de les millors marques: Borsalino, Christis, Stepsons, etc. — Al comprador que acrediti ésser soci del «Barcelona F. C.», se li abonarà el 5 per 100 dels ja reduïts preus de la casa.

ELS PAR-
TITS DE
DIUMENGE

FUTBOL

ELS FRANCESOS L'HAN DINYADA O NO TOT ES COM EL RHUR

(INFORMACIO ESPECIAL I FIDEDIGNA DEL NOSTRE ENVIAT ESPECIAL SENYOR TRAMUSET,
ANTIC JUGADOR DEL «BEGUDAALTA F. C.»)

ABANS DE LA PANA

La Direcció del XUT!, que es veu que hi filustra i sap per on té de venir la groga, ha designat a un servidor per a que els faci sabedors, amb tota la requincalla, de com ha anat això de la batussa hispano-francesa. Com que la pobreta de la meua àvia fa ja anys que fa malves, s'explica que els hi digui que no podien encertar-ho millor. Servidor té pupilla, que vol dir ull, i coneix el tinglado i fins sap conèixer un «off-side».

I ara, dit això a mena de vermut, passem a la tasca, i no em refereixo a la taverna.

Un servidor ja ho olorava que allò de fer el «team» portaria brega. A la cuenta els de Guipúscoa estaven emipats perquè els hi deien que feien figa, i no volien ser-hi. Després d'allò del partit d'entrenament, en què els nacionals varen ficar els peus, i de què en Ruete, agraït a les aclamacions de la plebs, i en Cabot i demés de la colla, pleguessin el ram, la cosa estava més embrollada que la cabellera d'un gitano.

En La Riva, que, a la cuenta, és el principal d'en Zamora, anà a Madrid

En Sami fent rodar el cap dels davanters francesos

tot enfutismat, a trobar a l'Ormaechea.

—Si no em deixeu lluir al «Ricarditu» a Barcelona, no juga. Un servidor ho arregla tot... amb pasta.

—El desqualificarem per dos anys. No hi ha pasta que hi valgui.

—Sí? Doncs el faré jugar a l'estranger. Sóc prou ric...

—I un be! Si és caloyo!

A l'últim el bon senyor tingué de guardar-se el geni i la calderilla, i en Zamora anà a fer la guitza als francesos. Sembla que lo que tocà el cor

a l'amo del negoci, fou allò que li deien les pintes de la Nacional:

—El «Barcelona», que és reconstruït, ajuda a l'equip d'Espanya, i vostès, que són inconsútils, no?

Els gallecs sembla que també feien el bot, i a la fi varen acordar quedar-se a caseta. L'Alcàntara estava d'exàmens i el minyó no està per orgues.

Mentrestant, un servidor patia d'engúnia i suava del cor. Qui carai hi anirà? I ja m'hi veia a en Mallorquí i a en Bordoy...

Un amic que tinc a França—i això

FUTBOL

CAMP DE
LES CORTS

Es despatxen localitats al domicili social del
F. C. BARCELONA, Fortuny, 1, i al «Centre
de Localitats» de la Plaça de Catalunya.

GRANS PARTITS INTERNACIONALS
que tindran lloc els dies 2 i 4 de Febrer, entre el famós equip

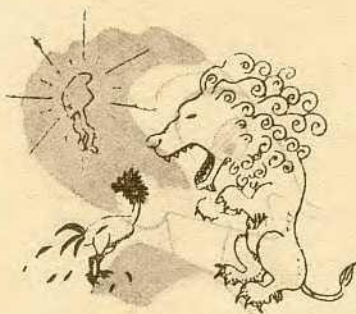
SPORTKLUB-RAPID

DE VIENA. — CAPDANTER DEL CAMPIONAT D'AUSTRIA

I EL F. C. BARCELONA

CAMPIÓ DE CATALUNYA I D'ESPANYA

A UN QUART DE QUATRE DE LA TARDA

El nou gall de Moron, després del partit Espanya contra França

no ho dic per alabar-me—em va enviar el següent *parte*, que em va acabar d'esverar:

«Team français deja engiponé. C'est la fleur et la nate du bien de Dieu des joueurs français. Vant-ils, rien moins, que Chayrigues—qu'est il un trumfe, —Mony et Gamblin, des backs d'upa; Joyaux, Hughes, Bonnardel, trois demis qu'ils vont force a l'heure, et a l'avant, Dewazgues, Brouzes, Nicolas, Bard et Dubly. Ils croient se rizer avec vous et vous encolomer unne boulangère. Il faut faire l'œil vif si ne voulez vous recevoir du carpon.»

Per fi, un que està enterat perquè coneix a un cosí de l'Argüello, em va assegurar que l'onze ja estava complet, amb en Zamora, en Vallana i en Careaga; en Sami, en Meana i en Peña (la il·lusió de l'«Espanyol»), i en Piera, en Zabala, en Monjardín, en Carmelo i l'Acedo. Si els digués que m'esbojarrà, els enganyaria; però, vaja!, per a trencar el respecte als «mu-siús» em sembla que ens en sobraven.

I amb aquesta esperança, un quilomètric i un maletí, vaig agafar el tren i cap a la terra de Donòstia falta gent. Això de Don-òstia és simbòlic, oi?

LA PANA

Ja som a Sans, i qui diu a Sans, diu a la terra de les boines. Els francesos ja fa hores que fan el caca per *calles y plazas*. A en Zamora el segueix la quitxalla, i el noi no s'hi veu de content i s'estarrufa. En Sami beu sidra, però diu que prefereix el xarel·lo.

Ara els podria dir allò de què hi ha expectació, etc., etc., però els aixecaria la camisa. Tot està més tranquil que a cà l'«Europa», que és el club més tranquil que coneixem. Hi ha molts plomífers, que fan el mec. Els més seriosos són en Corbinos, que pensa amb Igualada, i en Gaspar, el rei del truco.

Anem cap el camp. Ja hi ha gent, ja; però, vaja! Els que som de Barcelona no ens espallem de res. En canvi, els de Madrid s'esgarriren. Què saben ells d'això!

Els periodistes francesos mouen molta gresca, perquè diuen que no els tenen ben col·locats. Els planyen i els canvien de lloc. Amb la colla de París han vingut seixanta quatre senyors, tivat i reverends.

En Barrette, un belga que fa d'home del xiulet, toca diana a les 3'19, quart més, quart menys, i els de França avancen, donant el primer surt als de casa. Sort d'en Meana i en Sami, que escombren! En Nicolas (nom castís) engega un xut que, si no hagués anat fora, ens ensopeix. Hi ha pet de trompades, i en Brouzes rep de la cançada. Els nostres ho xafen de tercer «team» i tot patim... patam. Però surt en Piera, s'esquitlla, centra logarítmicament i en Monjardín pega una patada amb el cap i ja en tenim un. En Chayrigues exclama:

—Nous deja la dançous!

En Carmelo topa amb en Mony i aquest llepa. (Amb el Carmelo, és natural.) En Sami juga per taula i recó francès i en Monjardín fa brutícies amb elegància. En Brouzes que de què que suca, però la dinya. En Piera torna a guillar i a centrar i en Zabala

En Piera

n'encoloma un de certificat, o sigui d'aquells que arriben. (Olés i gresca d'entusiasme. Ja van dos.)

A la segona part, la mandanga s'ensopeix.

En Nicolas xuta i en Zamora re-xuta. En Piera fa el brut i es torna vermell. En Nicolas vol fer la guitzia, i si en «Ricarditu» no s'ajeu, la llem. Els francesos claven pinyacs, però reben. En Monjardín i en Carmelo no s'entenen. El «referée» xiula un «off-side» a en Monjardín, que ni que m'ho juri. En fi: que la cosa acaba quan en Monjardín fa la virolla a una passada d'en Meana, apuntant-se el tercer. I prou...

DESPRES DE LA PANA

Després de la gresca, els francesos quedaren moixos i donaven la culpa a en Lloyd George. Res: molts anys de vida per a pregar pel difunt.

Dels nostres, el porter, amb poca feina, però ben acabada. Els defenses, ai!, lo que em varen fer patir! Ja cal que ho arreglem això... Dels

GRANS PARTITS INTERNACIONALS

PER ALS DIES 2 I 4 DE FEBRER

EL FAMOSISSIM

U. T. E.

de Budapest; capdavanter del campionat d'Hongria

CONTRA EL

C. D. Europa

Per a localitats tots els dies de 10 a 11 i de 5 a 9 en les oficines del Club, Salmerón, 25 i 27

CAMP DE L'EUROPA
A LES TRES DE LA TARDA

mitjos, en Meana, de primera de preferència, i en Sami, d'upa. En Peña, fluix com un cigar de vint. Els de davant, fets uns trumfos, sobretot en Piera. Que se n'apunten sis. En Zabala va enviar un telegrama a en La Riva, felicitant-lo. En Carmelo, un altre a l'Alcantara. Ah, murriot! En Sami, un a en..., ara no me'n recordo.

Els de França porten un cul com un tomàquet. Au revoir. I ara, fins a Bèlgica, que allí la cosa anirà més crespà...

TRAMUSET

EUROPA-U. S. DE SANS

La nostra cultura és extensíssima; tant, que llegint, llegint, hem descobert coses inversemblants que fins avui no havien vist la llum.

Sàpiguen i entenguin que el Pare Etern, el dia setè de la Creació no va descansar. El Pare

Etern el dia setè el va passar jugant a futbol amb Sant Pere.

Això a vostès no els interessa, i menys quan esperaven una ressenya clara y sucinta del partit de diumenge; però, que no és trist que un home estigui segles i més segles cremant-se les celles per aconsolar la humanitat amb la seva llum del cervell, i després la gent li ho recompensi amb la indiferència més freda?

...Però, com que la filosofia està renyida amb el futbol, començaré la tasca amb aquella bona fe de consuetud.

Va sortir el «Sans» amb una empena tan formidable, que amb una mica més anem tots a parar a la Sagrada Família. Seguidament en Feliu, que tan aviat plora com riu, féu el primer gol, que valgué una ovació d'aque-

EN PELLICER

lles que fan època als xicots de Sans.

En un enrenou que hi hagué davant de la porta d'en Pedret, en Cruella va concedir penal als nois de Gràcia.

Vostès ja saben que en Pedret té fama de parar els penals, i el noi, amb aquesta obsessió al magi, no va tenir espera de què xutessin i va sortir del marc de gol per arrabassar la pilota, i en Cruella, que no està per brocs, féu repetir la jugada, amb molt bon encert, lo qual valgué l'empat als de l'«Europa».

Els ànims varen exaltar-se, i en mig de la cridòria més infernal, veiérem als representants de la Lliga del Bon Mot abandonar la seva llotja, veient enderrocada en un moment tota la seva campanya de pulir el llenguatge.

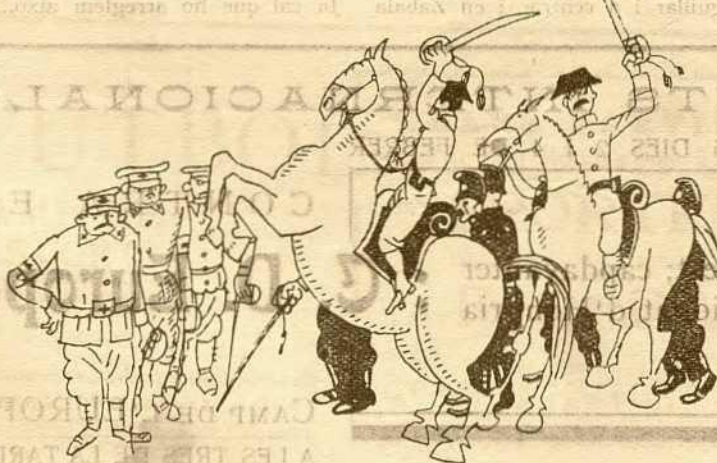
En Cruella, emparat per la guàrdia civil, prometia solennialment no tornar-hi mai més. Nosaltres li recomanem que del reglament no en bestregui més que lo que tothom coneix, i per això li recomanem un llibre, que és el que fa servir la Federació, i que porta per títol *Reglamento cómodo y elástico de Fútbol al alcance de todos. Propio para finales de campeonato*.

Amb aquest reglament el senyor Cruella hauria acontentat a tothom i ell s'hauria estalviat l'empipamenta d'una bronca digna d'un president de «corrida de toros».

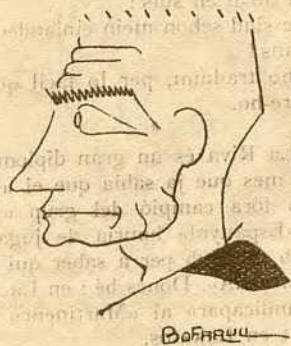
El partit, després d'aquest fet, perdé la bellesa del futbol. Els jugadors desenrotllaven un joc dur, atiat per la cridòria del públic.

La «Unión»...

fa la força

BOFARU

EN PELAO

En Cros féu el segon gol d'una entrada majúscula i l'Alcàzar el tercer d'un àngul imparable.

El *soberano* tornà a indignar-se quan en Cruella va anular un gol del «Sans» xiulant «off-side».

Amb aquestes raons va finir el partit, i nosaltres, complint com a persones discretes, defugirem tot comentari.

ESPANYOL-SABADELL

El matí, com aquell que no fa res, el públic conscient de Sabadell, de resultes de perdre amb els segons equips dels seus i del mateix «Espanyol», va clavar una panadera al pobre Just, que feia de víctima propiciatòria, o sigui, d'àrbitre, amb una elegància molt sabadellenca i amb unes pedres també sabadellenques, i d'un resultat tan fulminant, que tot just van tocar en Just, que aquest va fer *rumbo* cap a la casa de *Socorro* per a que l'adobessin.

Com diria *La Jornada*, *las pasiones estaban al rojo vivo* al començar els primers equips el partit, a la tarda. El pobre Vilarrodona es va trobar malament—que t'aliviïs, *pollo*—i al seu lloc hi varen posar l'Ibars, del segon, que al poc rato de començar tira de «plongeon» i es malmet. Res: que hi ha una ratxa contra els porters, que fa fredat.

Es fan a la morra el que guar-

nirà el portal i guanya l'Alvarez, i, fillets!, pilota que venia, catacruc!, pilota que passava. Al final es va desfer el monyo i va treure un repertori de «punterasos», de «zamoranos» i de «plongeo», va fer el «salto de la muerte» i «la parada trágica», «el salt del peix» i demés *trucos* moderns per a porteries de *pos-tin*.

Els demés, fora dels defenses i de l'Elias, que va treballar com un negre dels que treballen més, varen estar més fuls que volien. En Peidró va posar el mingo pi-

fiant gols amb una elegància que demanin!

Els del «Sabadell», fora l'Estruch i algun davanterot que altre, ho varen fer tan malament com varen poder. Es a dir, que tot i guanyant, no ens varen convèncer.

El públic, bastant correcte. Com que guanyaven! Demés, l'«Espanyol» va mobilitzar una nombrosa «troupe» de socis pagant-los-hi la tornada, i això fa sempre contrapès.

Resultat, tres a zero, i dos puntets pel «Sabadell».

XUTS

L'Assemblea que tingué lloc per a destituir l'«Europa» de la presidència de la Federació, tingué moments de barrila extremada.

Un senyor es presentà dient que venia delegat pel nou club «Empòrium», mitjançant una carta del seu president.

Com que aquell paper era insuficient, se li pregà que tornés. L'home cregué que tots aquells reparos volien dir desconfiança, i còmicament s'engegà:

—Señores, yo soy una persona solvente. Yo soy un caballero, y no permito que nadie dude de mis afirmaciones. Yo soy un espíritu amplio. Es más: para que ustedes se convenzan de mi honradez, les diré que vengo a votar por el «Barcelona».

Rigurosament autèntic.

*

Els de l'«Europa» s'entrenaven.

El seu entrenador els recomanava rapidesa, combinació i poc individualisme, i els nois, amb el millor zel, posaven en pràctica ço que creien indispensable per una actuació brillant.

En Matas, d'espectador, s'engrescava de valent veient els esforços dels seus minyons, però un somriure d'incredulitat brillava en el seu rostre.

Solemnialment s'apropà a l'entrenador i digué:

—Miri: *déjese de manxiules*; el caso es claro: la razón está de nuestra parte, però el públic està de l'altra;

*

En Cabot va volguer enraonar a Sant Sebastià, al finir el banquet dat als jugadors. Li varen pregar que callés i li varen venir a dir que si la cosa havia resultat bé, era de resultes d'un *churro*, mai per la gràcia dels seleccionadors... per molt dimitit que fos. I en Cabot va callar.

Es llàstima, perquè sabriem lo que pensa aquest senyor, si és que aquest senyor pensa. Que de vegades resulta que fa com aquell mussol que no enraona... però s'hi fixa...

*

TOTS ELS CAMPIONATS I PROVES ESPORTIVES DE TOTA MENA, SON CRONOMETRATS AMB ELS FAMOSOS

CRONOMETRES MARCA EL REGULADOR

Els millors, els més segurs i els preferits per tots els *sportmen* i gent elegant i refinada

JOIERIA I RELLOTGERIA «EL REGULADOR», D'EN JOAN BOIX, RAMBLA DE LES FLORS

(CANTONADA AL CARRER DEL CARME, DAVANT DE L'ESGLÉSIA DE BETERM)

Si vostès no han estat a les *pistas cubiertas* del Palau de la Indústria, els recomanem que hi vagin. Allò és una veritable preciositat.

*Todo, todo,
todo muy bonito,
muy arregladito,
cosa que hace honor
al señor alcalde
y al gobernador.*

Com contaven als temps dels nostres pares. Li tenim de dir al senyor Morales una cosa solament. Si no posen enreixat a les pistes, cosa que creiem que no ho faran, estudiï la manera d'entregar a cada espectador una raqueta, com a «Arco Iris» daven uns platerets i a «Que és gran Barcelona!» un flubiol. Així hi haurà defensa contra els cops de pilota magistrals que tindran la debilitat de fugir de pista.

Sinó, hi haurà cada ull de vellut, que farà por. I les *niñas bien* amb ulls de vellut no ens agraden...

Havem tingut un sobressalt al llegir que en Gràcia, en Planas i en Torralba jugaven amb el «Tarrega».

Però ara sabem que es tracta de què varen fer un «bolo». Tant per funció i gastos pagats.

Respirem.

Es veu que al «Barcelona» el «Sabadell» no li prova. En Gamper, quan es parla de Sabadell, s'esvera, i en Cabot ja no vol ni l'anís del «Taup».

Res: vuits i nous i cartes que no lliguen.

En Ruete està empipat. La xiulada d'Atocha no l'ha paida. Ell, que està acostumat a què li diguin *don Julián!*

Ara prepara una Memòria explicant la seva gestió.

Ja riurem.

En La Riva va menaçar amb enviar en Zamora a jugar a l'estranger.

Pifiada, per tres raons:

Primera. Perquè és *melitar* i no pot anar-se'n.

Segona. Perquè cap Federació el deixaria jugar si aquí l'excomunicaven.

Tercera. Perquè tot és paveria.

L'Alcantara no ha anat a Sant Sebastià.

L'Ormaechea va menaçar amb dos anys de desqualificació a en Zamora si no hi anava.

L'Alcantara no hi ha anat.

Què passarà?

No barrinin: no passarà res.

En La Riva diu que «con oro nada hay que falle».

Jo sé d'un que tenia un encenedor d'or, i fallava molt sovint.

A la Federació Nacional s'ha parlat de dignitat, d'imposicions, de xecs, de pasta i de vergonya.

Però no s'ha parlat de serietat.

Telegrama rebut per en La Riva:

«Si entrem al grup «B» per mèrits propis, no compteu més amb mi; guillo cap a l'«Europa», per aconsolar en Matas. Jo, super-internacional, no puc jugar en el grup «B». O «as», o «res». Apa.—Zamora.»

En Roure en l'Assemblea de la Federació, va parlar en català. Un veí nostre ens demanà si estava vacant la plaça de capità dels municipals, perquè amb la influència del seu germà i el seu bell parlar, és cosa segura que la hi adjudicaven. Senyor Roure, un altre cop parli en esperanto.

En Gamper ha sigut nomenat fill adoptiu de Barcelona. Cinquanta dos consellers i l'alcalde s'han ocupat d'ell.

Ja no podrà enfadar-se mai més si nosaltres també ens n'ocupem. En

Deop va apressar-se a estrènyer-li la mà i a dir-li en suís:

—Sic sind schon mein einlander, lieber Hans!

No ho traduïm, per lo fàcil que és entendre-ho.

En La Riva és un gran diplomàtic. Fa un mes que ja sabia que el «Martinenc» fóra campió del grup «B» i que l'«Espanyol» hauria de jugar-se les amb tal club per a saber qui quedava en el «A». Doncs bé: en La Riva va «handicapar» al «Martinenc» contractant en Lakatos.

En Matas se'n torna sanguinari i vol fer ferir de ràbia a en Gamper, en Cabot, en Deop i Companyia; anuncia, amb aquella suavitat, parlant de l'«Europa»: «Admireu el futur campió.» Vol dir? En Torresullastres li hauria enviat els padrins si se n'hagués adonat abans.

L'HORA DEL CORREU

Camàndules: Home, fill, perdoni, sap?, però és molt dolentet... Faci, faci...

Catarract: Veu? Això anirà. Ara, que es tindrà d'esperar un xic.

Porteràs: No pas per ara, germà.

Patada: Veu tot això? Doncs m'ho clava aquí. Aquí, és el clatell.

Pinço: Té gràcia, però es veu massa partidisme, i ja tenim dit que aquí Som del «Fortpienc»... Potser del «San Martín F. C.», però res més.

Llorito: Mercès; va tot. Déu l'hi pagui...

Juanita J.: Mercès pels piropos, bufona. Ja ho sap: aquí ens té, tan deportius i tarragonins com vulgui. El «xut» és fluixet, quasi una pífia. Perdoni, eh?

IMPRESA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

LA NACIONAL AGUSTÍ PERIS

CARRER DE SANTA ANNA, NÚM. 21

ARTICLES PER A FUTBOL, BOXA, TENNIS, GOLF, ETC. LA CASA MÉS ASSURIDA EN TOTA MENA D'ARTICLES D'ESPORTS I LA QUE VEN MÉS BARATO

FABRICANT: JOSEP GERMA — SABADELL

GRAN CABARET "CAFÉ CATALAN"

RAMBLA DE SANTA MÒNICA, NÚM. 6

Lloc de reunió de la gent d'esport. El cabaret més elegant i el més divertit de Barcelona. Ball diàriament des de les 6 de la tarda a les 4 del matí. ORQUESTRA-JAZZ-BAND TORRES, el jazz-band del rei i el rei del jazz-band

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Arlbau, 35—Teler. 5031 A.

